

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK

číslo 112
leden 2018

vydává Nakladatelství Anarchistické federace
www.afed.cz // afed@afed.cz

DALŠÍ PROTIVNÁ REALITY SHOW

Říkají nám, že jde o vážnou věc. Můžeme prý ovlivnit politické směřování České republiky. Navenek se však přímá volba prezidenta, kampaň, která byla spuštěna zhruba před půl rokem a nyní vrcholí, tváří jako další protivná reality show. Robinsonův ostrov získal vážného konkurenta. Překonat Vyvolené nebude brnkačka.

Přímá volba hlavy českého státu nám byla předhozena jako element přímé demokracie, díky němuž mohou lidé přímo a svobodně ovlivnit politiku. Nad zaváděním řádně odměřených prvků přímé demokracie do buržoazně demokratického aparátu může jásat jen zcela naivní mysl. Nad jeho výsledky nikdo. S názorem anarchistů a anarchistek na tento fenomén se můžete seznámit v listopadovém čísle našich nástěnných novin. V kostce. **Svobodný člověk potřebuje k angažovanému politickému životu prostor.** Nemůže trávit svůj aktivní život na komplexně nedemokratickém, respektive autokratickém pracovišti. Rovný přístup k informacím mimo jiné znamená, že má člověk na jejich dohledávání, studování a analyzování čas a energii. Neméně důležitý je rovný přístup k prostředkům, „v kapitalistickém referendu **nevítězí vůle lidu, ale ekonomicky dominantní zájmová skupina**. Ten, kdo si zaplatí dostatek informací, odborníků, reklamních spotů, billboardů a internetových trollů.“ Finanční limity na kampaň tento problém nemohou vyřešit, existuje tisíc způsobů, jak je obejít. Pokud tedy nejsou splněny dvě základní podmínky uvedené výše, nemůže být o přímé demokracii řeč.

Zastánci těchto odměřených a pro kapitalistický systém zcela neškodných prvků přímé demokracie pomalu prosazují do politické agendy další fenomén. Jeho ideálem je stoprocentní volič a poslušný občan. Tito mírně rebelující politici s podporou trollů a barrandovské smetánky na jednu stranu prosazují navýšení počtu volebních příležitostí například v podobě celostátních referend, nebo přímé volby funkcionářů. Zároveň prohlašují, že přímá volba utvrzuje jejich mandát. Podobnými argumenty pak podpírají své úsilí o dehonestaci mimovolebních občanských aktivit. Stroze. Volební účast nakázat. Odbory, nevládní organizace a další emancipační spolky zakázat.

Vybírat vhodného kandidáta na hlavu českého státu chce nervy pevné a spolehlivé jako hromosvod. Snazší by bylo připravit chutnou snídani z kbelíku shnilých jablek. Přímá volba jedné jediné osoby s relativně velkými pravomocemi a extrémní mediální pozorností nejen v české kotlině nepřekvapivě přitahuje exoty všech odstínů podobně, jako když Česko hledá superstar anebo farmář ženu. Profily kandidátů se nemá cenu zabývat. Ve stručnosti tu máme zase jednoho hazardního magnáta. Hodně oportunismu támhle a trochu oportunismu tady. Nechybí taky-humanista, za něhož se zuby nehty bijí ostatky státotvorné levice. Vtipný je jistě zástupce zbrojařské lobby bojující proti uprchlíkům. Pak tu najdeme liberála manipulátora z povolání, top manažera a paranoidního blázna. Debatu rozvířil chmaták, co ukradl a do daňových rájů poslal i to, co bylo zabetonované. Nelze zapomenout na hovado, chovatele ovčáckých psů, co se tváří jako chudák, muž z lidu, přičemž v jeho případě trpí nouzí pouze žebříček hodnot.

Sešli se nám reprezentanti dvou mainstreamových politických proudů. Zastánci korporátní moci, buržoazní demokracie a kosmopolitního světonázoru na straně jedné a žoldáci zašlé plutokracie, pionýři přísné (neplést s „přímé“) buržoazní demokracie a šovinistického světonázoru jednadvacátého století. **Chcete dnes večer spát v kontejneru, nebo na hnoji?** Proti globální korporátní moci ruskou oligarchii. Proti vykonstruovaným procesům nucená zmizení. Proti mediální manipulaci totální oblbování. Namísto ignorance emancipačních hnutí jejich potírání. Jiné alternativy si podle tvůrců čerstvé, privilegované disidentské politiky český občan nezaslouží. Co na to zatvrzelí ochránci statu quo? Liberální demokraté vytahují v boji proti šovinistickému konzervatismu mocné zbraně. Pějí ódy na masmediální průmysl, vskutku objektivní a nestranný zdroj informací; megalomanský obchodní moloch Evropskou unii, jež má být prostorem pro svobodnou spolupráci; a globální armádu NATO, jejíž válečné tažení přehlížejí nebo bagatelizují. **Do boje proti blbosti vytáhli s negací zdravého rozumu**, místo povýšenecké lepenky volnotržní makrónky.

Mysleli jsme si, že super pokrytce Havla a super gaunera Klause překonat nelze. I za jejich funkčních období nebylo cestování snadné a člověk s českým pasem se musel politickým diskusím vyhýbat, nebo se prokazatelně stydět. Za Miloše Zemana jsme raději přestali jezdit do zahraničí úplně, a když se nějaký cizinec u nás objeví, zbývá jen přetáhnout spodní ret přes hlavu a polknout, nebo zavolat policii. Jako anarchisté přicházíme s reformistickými požadavky zřídkakdy. Tentokrát se ale **nabízí snadné řešení, zrušit tuhle zpropadenou funkci jednou provždy**. Bojkotem voleb vše začíná. „Pořád hledáte vůdce, muže bez viny, ale ti nejsou. Jsou to lidi jako vy. Změní se. Utečou. Zemřou. Nejsou vůdci, jen lidé a silní lidé, tvoří jedinou trvalou sílu.“

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK

číslo 113
únor 2018

vydává Nakladatelství Anarchistické federace
www.afed.cz // afed@afed.cz

VÍTĚZNÝ ÚNOR?

Letos si připomínáme hned několik tzv. osmičkových výročí. První z nich nás odkazuje na 70 let starou událost, kdy komunistická strana vyhrála ve volbách a následně se chopila na dalších 40 let takřka neomezené moci. „Vítězný únor" 1948 byl v Československu možná vítězstvím partaje hlásící se k myšlenkám socialismu a komunismu, avšak byl začátkem konce právě těchto myšlenek – myšlenek, které **plály v srdcích neprivilegovaných vrstev od počátku tzv. dělnického hnutí**. Na pozadí tohoto výročí máme nyní dobrou příležitost podívat se na osudy těchto myšlenek.

Skomírání feudálních pořádků, nástup nové bohatnoucí vrstvy – buržoazie, průmyslová revoluce. A na druhé straně rostoucí počty průmyslového proletariátu lavírujícího na hraně sociální propasti, vytvářejícího vlastní vize a postupně si uvědomujícího svou společnou sílu. Z tohoto uvědomění se rodí první dělnické organizace a dochází také k jejich internacionálnímu propojování. Dochází ke stávkám proti špatným platovým, pracovním a životním podmínkám. Stejně tak dochází k jejich krutému potlačování a represím.

V teoretické rovině se rodí různé směry socialismu, který na rozdíl od kapitalismem prosazovaného boje všech proti všem a zachování sociálních nerovností prosazuje naopak sociální rovnost, tedy odstranění třídních rozdílů. **Socialismus prosazuje systém, který přihlíží k potřebám všech lidí namísto toho, aby hájil především zájmy úzké skupiny privilegovaných.** Na tomto základu se utváří dvě základní skupiny zastánců socialistické myšlenky, které můžeme zjednodušeně označit za autoritářské socialisty a antiautoritáře.

Z první skupiny se vyprofilovali **sociální demokraté**, jejichž předáci **vyměnili revoluční zápal za teplá křesla v parlamentech** a starali se nanejvýš o to, aby se pracujícím nevedlo zas až tak špatně v kapitalistickém režimu, na jehož zachování měli tímto svůj zájem. Vedle nich autoritářský socialistický tábor zplodil strany s revolučnější rétorikou, avšak lpící na tom, že jedině jejich vedení ví nejlépe, co je pro pracující nejlepší, a ti se musí jejich velení bezpodmínečně podrobit. Tito autoritáři se následně dostali k moci v Rusku a po druhé světové válce v mnoha dalších zemích, včetně Československa.

Antiautoritářské křídlo socialismu tvořili zejména anarchisté, kteří odmítli myšlenku, že je bezpodmínečně nutné uchopit státní moc. Právě toto získání moci vedlo přesně k tomu, co předpovídali od samého začátku, tedy k vytvoření nových forem útlaku, rozdělení společnosti a sociálním nerovnostem. A **byli to právě anarchisté, které bolševici likvidovali mezi prvními**, ať už to bylo během Ruské revoluce, v případě Španělské občanské války nebo později po převratu na Kubě. V Československu anarchisty takový osud nepotkal jen z jednoho prostého důvodu – v té době tu žádné anarchistické hnutí už neexistovalo.

Ti, kdo se snaží zachovat současné nespravedlivé pořádky, využili výročí „vítězného února" k dalšímu bezzubému strašení komunisty, aby tak zakryli skutečnost, že žijeme v totalitě jiného druhu, v totalitě určované neuchopitelným „trhem". Zatímco pohrobci komunistů v parlamentu společně s novodobými fašisty podporují vládu oligarchy Babiše a jeho podnikatelského projektu ANO.

To, že byl předchozí režim represivní, autoritářský a mnohdy dost hloupý, pro nás neznamená, že budeme přehlížet povahu systému současného. Systému, který je založen na generování zisku pro korporace, vlastníky a manažery bez ohledu na potřeby lidí nebo životní prostředí. Výročí „vítězného února" je pro nás věčnou **připomínkou, jak socialismus nikdy vypadat nesmí**, připomínkou, že stát je útlakem sám o sobě bez ohledu na to, kdo třímá jeho otěže. Toto výročí je pro nás připomínkou, že frustrace, nasranost na současný stav a snaha o získání důstojnosti mohou snadno vést do slepých uliček. A jak se toho vyvarovat? **Je třeba mít vizi svobodné společnosti, která nefunguje na principech hierarchie, umělých autorit a ziskuchtivosti, ale naopak na principech solidarity, rovnosti a vzájemné pomoci.** Je třeba za touto vizí jít a snažit se ji dílčími způsoby naplňovat už tady a teď. A především být kritičtí a nevěřit příliš těm, kteří slibují zářné zítřky oplátkou za to, že jim dáte do rukou moc.

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK

číslo 114
březen 2018

vydává Nakladatelství Anarchistické federace
www.afed.cz // afed@afed.cz

V AFRÍNU ZA PRAHU

O Kurdech se u nás v korporátních médiích zpravidla mluví jako o teroristech, anebo se o nich mlčí úplně. Co že to tak děsí ty naše mediální loutky i tykadla mocných, sedící ve vládních fotelech a třesoucí se o svůj flek? Totéž, co vedlo turecké autority k posledním březnovým útokům na Afrín. **Strach ze svobody, přízemní mocenský komplex a tupý despotismus.**

Kurdové se totiž rozhodli reálně vystoupit proti systému současného kapitalismu, a to s anarchistickou, feministickou a ekologickou kritikou. Ve jménu demokratického konfederalismu **vytvořili systém samosprávných rad, fungujících na principu participativní demokracie a koordinace společných rozhodnutí**. Ekonomiku kapitalistického a státního vlastnictví nahradili rovnoprávným kolektivním hospodařením a družstevnictvím. A to vše bez ohledu na etnickou příslušnost se zapojením všech, kteří se na daném území nacházejí.

Desítky let byli Kurdové, mnohamilionový národ rozdělený hranicemi pěti států, vystaveni nelítostného útlaku – zejména na území Iráku, kde na nich dělal Saddám Husajn pokusy s hromadným užitím chemických zbraní, a s největší urputností v Turecku. Jestliže my vzpomínáme na několik vesnic srovnaných nacisty se zemí, v kurdských oblastech Turecka by se člověk takových násilných aktů, doprovázených desítkami tisíc mrtvých, těžko dopočítal, nemluvě o dlouhodobém zákazu užívat kurdštinu a každodenní represivní šikaně.

Mnozí Kurdové však nemlčeli a stavěli se různými způsoby na odpor. Nejznámější silou se v tureckém Kurdistánu stala PKK, strana původně leninistického charakteru, která se však v posledních dvaceti letech výrazně ideově přetvořila směrem k méně hierarchickým, rovnějším a participativním formám organizace.

V létě 2012 se Kurdové (nejen) za své životy aktivně postavili na severu Sýrie a **dali se do boje s Islámským státem** (IS). Osvobozená území prohlásili za autonomní kantony. Nejzápadnějším z nich je právě zmíněný Afrín. Lidé, kteří tam žijí, berou Afrín ***jako vodu a jídlo, minulost a současnost, přátelství a vzájemnou pomoc… Ale státy mají svou strategii, která se nestará o Afrín nebo jeho obyvatele. Útok na Afrín je strategií války o energie, která vedla k rozvratu Sýrie a ničí mnohé země v regionu. Státy vytvářejí iluzi toho, že vedou válku „pro své občany“. Vedou nacionalistickou a konzervativní propagandu, aby občany v tomto bludu utvrdily. Válka je potřebná k zabránění zdrojů v zájmu korporací, které chtějí zvýšit své zisky. V této krvavé „diskusi“ vítězí ti, kteří mají víc pušek, tanků nebo letadel, a samozřejmě vojáků – základního materiálu, který přímo ztělesňuje státní zájem.*** To je vysvětlení od anarchistů z Afrínu.

Všichni bychom se měli umět dívat na věci z této perspektivy – očima obyčejných lidí, ne mocenským odosobněným pohledem, který je nám vnucován. A současně bychom si měli uvědomit, že **Turecko jako člen NATO bude za jakoukoli cenu prosazovat své státní zájmy a všichni přisluhovači Aliance k tomu budou leda tak mlčet**. Být hlasem lidí bojujících o svobodu a o život je náš úkol.

Pokud chtějí západní státy obětovat svobodný projekt na severu Sýrie, aby náhodou Turecko nepřešlo pod ruskou sféru vlivu, my tak činit nehodláme. V dějinách jsme to již jednou zažili na příkladu Španělska, kde se ve 30. letech rozhodovalo o vlivu fašismu v Evropě. I tam západní mocnosti tiše přihlížely, jak fašistické síly s přispěním Hitlera a Mussoliniho likvidují nadějný projekt sociální přeměny. A stejně tak dnešní mlčení uvolňuje prostor autoritářským vůdcům Sýrie, Ruska a Turecka.

Turecký režim v současné době vede válku proti početné menšině na vlastním území a s touto válkou expanduje i za své hranice, a to za podpory milicí poskládaný z části bývalých bojovníků IS. Prohlašuje za terorismus každý kritický hlas, vězní novináře, pronásleduje akademiky a studenty, kteří nesouhlasí s agresí vůči Kurdům, kriminalizuje největší opoziční sílu…

My, anarchisté a anarchistky, zrak neodvracíme. **Sledujeme, co se na severu Sýrie a v Turecku děje. Jsme solidární s kurdským bojem za svobodnější a spravedlivější společnost.** Myslíme na pár aktivistů z Česka vězněných v Turecku kvůli snaze pomoct se zřízením polní nemocnice. Podporujeme naše kamarády, kteří odešli do Sýrie (podobně jako dříve odcházeli interbrigadisté do Španělska) bojovat proti IS a dnes umírají v důsledku tureckých náletů.

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK
číslo 115
duben 2018
vydává Nakladatelství Anarchistické federace
www.afed.cz // afed@afed.cz

BARIKÁDY 2018

O tom, že státní aparát strká své slizké pařáty všude, kam ho napadne, jsme se mohli přesvědčit už mnohokrát u nás i za hranicemi. Střecha nad hlavou pro tisíce lidí nebo přírodní bohatství… To všechno se dá přece dobře zpeněžit.

Tentokrát se zájem vládnoucích obrátil do oblasti u města Notre-Dame-des-Landes v západní Francii. V roce 2008 francouzská vláda schválila desítky let chystaný projekt na výstavbu obřího letiště na tomto území, což by představovalo kšeft za několik miliard a pro místní obyvatele úplně zbytečnou ztrátu domova či zásah do jejich dosavadních životů a zničení zdejší krajiny. A to je další letiště jen o šestadvacet kilometrů vedle.

Část lidí z oblasti odešla poté, co dostali odškodné. Někteří však zůstali. A na jejich podporu se začali sjíždět lidé z celé Francie. Občanský odpor proti projektu začal už v 70. letech, první okupace začaly v roce 2008. Na místě vznikla **komuna zvaná ZAD (Zone À Défendre – Anarchistická obranná zóna), která po léta úspěšně čelila otevřenému nepřátelství vládních politiků, opakujícím se policejním útokům, zatýkání, soudním verdiktům…** V domech opuštěných lidmi, kteří se „nechali koupit“, začal vznikat nový život. Navíc na mnoha místech začaly vznikat improvizované stavby, které se začlenily do infrastruktury obránců místní přírody proti megalomanským technokratům, jejich politickým reprezentantům a policejním mlátičkám.

Současný francouzský prezident Emmanuel Macron v lednu rozhodl, že bude lepší od projektu letiště odstoupit. Ostatně podle plánů mělo být letiště otevřeno v roce 2017, potom 2019 – jenže se ještě ani nezačalo stavět. I když je Macron typický představitel kapitálu, který má minulost investičního bankéře jednajícího v zájmu korporací, netřeba hledat v jeho rozhodnutí nějaký ideový obrat. Projekt letiště byl od počátku problematický a jeho odvolání je možnost získat nějaké politické body, které ztrácí i svým překopáváním pracovního práva ve prospěch zaměstnavatelů. Už za jeho předchůdce bylo ostatně 56 procent obyvatel Francie proti letišti.

Francouzská politická reprezentace počítala s tím, že odstoupení od projektu bude zároveň koncem protestního hnutí, které s ním bylo spojené. Je jasné, že jejich **autoritářstvím prolezlé hlavičky nemohou rozumět dynamice svobodného sebeorganizování**. A když obránci neodešli sami, rozhodly se vládní struktury, že anarchisticky organizované území musí prostě zmizet z povrchu zemského. A tak se 10. dubna před „branami“ oblasti obývané několika stovkami lidí objevilo na 2500 těžkooděnců v plné polní a za doprovodu obrněných transportérů. V těsném závěsu přispěchali novináři ze státních médií, kteří natěšeně čekali na každý hozený kámen nebo hroudu hlíny, jen aby mohli z aktivistů nebo místních lidí, kteří se brání proti policejnímu násilí, udělat nejradši hned teroristy.

Obránci ZAD se demonstrace policejní síly nezalekli. Stavěli barikády, bránili přístupové cesty, čelili stovkám slzných granátů stejně jako úderům obušků. Je mnoho zraněných, naštěstí zatím žádná oběť na životech, na rozdíl od minulých bojů, kdy byl jeden aktivista zabit policejním granátem. **Na místo se sjíždějí další lidé, aby pomohli s obranou, včetně zemědělců z okolí, kteří přijíždějí na svých traktorech. Zatím policie svádí bitvy o jednotlivé budovy, které pak nechává za použití buldozerů a další těžké techniky v troskách. Ničit a mlátit, je policejní slogan (nejen) těchto dní.** Obránci ZAD se však těší velké podpoře v mnoha francouzských městech, kde propukají demonstrace a konflikty s policií. Projevy solidarity přicházejí také ze zahraničí.

Na jednu věc politici při svém plánování rádi zapomínají, a není divu, když jsou zvyklí zpravidla jen poklonkovat zájmům developerů a korporací a pohybují se ve světě, kde větší moc než oni mají peníze. **Zapomínají, že představu jiného, lepšího světa nevymažou ani ty největší peníze. Touhu po svobodném a důstojném životě nezlomí ani ten nejtěžší obušek, ani tisíc granátů.** Vždy zde budou lidé, kteří jsou ochotni mnohé obětovat, aby porazili hydru kapitalismu, nebo alespoň ubránili to málo, co jim ještě nestačil vzít a co si na něm vyvzdorovali.

My, anarchisté, jim tímto vyjadřujeme podporu a solidaritu. I když jsme stovky kilometrů daleko, naše srdce hoří pro ZAD. Bitva ještě neskončila. Přestože počet a výzbroj represivních orgánů značně převyšují možnosti obránců ZAD, lidské odhodlání stále ještě neporazily.

Francie si letos připomíná padesát let od revolučních událostí roku 1968. I toto výročí jistě bude jedním z hnacích motorů rozrůstajících se bojů francouzských odborářů, studentů a environmentálních aktivistů a aktivistek. Nadějí je už to, že své boje neoddělují a na mnoha místech se vzájemně podporují. Odpor žije, boj pokračuje!

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK

číslo 116
květen 2018

vydává Nakladatelství Anarchistické federace
www.afed.cz // afed@afed.cz

KDO TU STRAŠÍ?

Začátek letošního května se nesl v připomínce dvou set let od narození Karla Marxe. V jeho rodném městě v německém Trevíru, kde strávil prvních sedmnáct let svého života, mu za velké slávy odhalili sochu, a aby zdůraznili, že není třeba brát velké postavy minulosti jen vážně, ještě jeho postavičkou vyzdobili semafory ve městě. Červený Marx znamená stůj! V našich luzích a hájích zastydlí antikomunisté, kteří **si nějak nevšimli, že obyčejné lidi trápí úplně jiné věci než údajné nevyrovnání se s minulostí**, přišli s předpokládanou reakcí, která se dá shrnout do výkřiku „rudý Marx znamená fuj".

Jak to, že dvě století od narození někoho může být vztah k němu tak rozporuplný? Jak to, že na Západě se konají oslavy jeho výročí, zatímco u nás jsou vyhlášeny dvě minuty nenávisti? **Co vlastně světu přinesl pozitivního a co naopak podělal?** Proč je třeba z něj dělat takového strašáka? A jak se k této osobnosti staví anarchisté, které dnešní směska potrhlých ultrapravičáků, národovců a fašounků všeho druhu, včetně arcibiskupa Dominika Duky, řadí do škatulky „neomarxistů", kam jsou s lehkostí sobě vlastní schopni nacpat kohokoli, kdo přichází s nějakými progresivními myšlenkami?

Karel Marx byl v první řadě sociální vědec. Dodnes se bez jeho jména neobejde skoro žádná učebnice ekonomie, sociologie či filozofie. Jako filozof rozvíjí materialistické pojetí světa a dějin. My **jeho největší význam vidíme v popisu fungování kapitalistického systému, námezdní práce, vykořisťování, třídního rozdělení společnosti** a dalších projevů společenského uspořádání, v němž se takřka vše řídí potřebami kapitálu.

Dál se Marx zapsal do historie dělnického hnutí jako organizátor a teoretik. Se svým kolegou Bedřichem Engelsem sepsali v roce 1848 známý *Komunistický manifest*. Kdo ho četl, jistě zjistil, že většina z deseti požadavků manifestu už byla víceméně nebo zcela naplněna.

Marx měl následně významné slovo v první dělnické internacionále, v rámci níž se formovala politika dělnických politických stran a různých směrů dělnického hnutí. Tady také **došlo ke střetu Marxe s tím nejsvobodomyslnějším z dělnických proudů – s anarchisty**. Společnou řeč ale nenalezli. I když anarchisté oceňovali Marxovu analýzu kapitalistického pořádku, už se nemohli ztotožnit s jeho vývody, které samolibě opíral o svou teorii nevyhnutelného směřování dějin. Jenže tady už nepopisoval realitu, ale zaměňoval pojmy s dojmy.

Dělnické hnutí přijalo za svůj požadavek socialismus. Jeho různé proudy si ho ale stejně tak různě vykládaly, podobně jako cesty k němu. Sociální demokraté vyšli z myšlenky uchopení moci parlamentní cestou a zlepšování života dělného lidu postupnými reformami. Jejich boj však záhy skončil tím, že nově vzniklé „dělnické šlechtě" přirostly zadky k poslaneckým křeslům a vlastně jim vyhovoval status quo, tedy že věci jsou tak, jak jsou, a není je vlastně třeba moc měnit, hlavně mít své jisté.

Radikálnější proud toužící taktéž po uchopení moci, následované „diktaturou proletariátu" řízenou osvíceným stranickým vedením, získal velký vliv po Ruské revoluci roku 1917. **Bolševické vedení se v první řadě zbavilo veškeré opozice v rámci dělnického hnutí, a to značně násilně.** Neznalost skutečné povahy takového systému pak vehnala pracující do náruče komunistických stran po celém světě, přičemž některým se podařilo ve svých zemích převzít moc a připravit všechny, včetně těch, za jejichž práva se údajně stavěla, o svobodu.

Anarchisté reprezentovali ty touhy pracujících, které se neohlížely jen po vypořádání se se svými vykořisťovateli a jistotě práce, ale také po svobodném všestranném rozvoji sebe sama v rámci společnosti, kde je odbourána jakákoliv nepřirozená autorita a hierarchie. Není divu, že je kolegové „socialisté" a komunisté, včetně Marxe, tak nenáviděli, pomlouvali, a když se dostali k moci, i krvavě pronásledovali.

Po ekonomické krizi roku 2008 začalo být dílo Karla Marxe opět populární, a to zejména proto, že i přes značný časový odstup asi nejlépe odpovídalo na to, co se děje s kapitalistickou ekonomikou. Namísto toho, abychom (třebaže kriticky) přijali nástroje, které nám Marxem ovlivněné přístupy k ekonomice nabízejí, musíme neustále číst a poslouchat o tom, jaký to byl zločinec. A kdo se na něj koukne, toho komouš bouchne. Popravdě, Marx nemůže za to, co všechno v jeho jménu způsobili jeho následovníci, kteří často jeho myšlenky velmi vulgárně překroutili. Je to stejné, jako přičítat Ježíšovi genocidu indiánů, upalování „čarodějnic" či Dukovy klerofašistické projevy.

Nenechme se strašit! Strach je bratr nevědomosti. A s vystrašenými a nevědomými jedinci se nejlépe manipuluje. To, že my, anarchisté, Marxe dvakrát nemusíme, neznamená, že si nemůžeme vzít něco z jeho analýzy kapitalismu, stejně jako si bereme něco z Ježíšovy lásky k bližnímu (na rozdíl od některých bigotních křesťanů).

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK

číslo 117
červen 2018

vydává Nakladatelství Anarchistické federace
www.afed.cz // afed@afed.cz

(NE)PRODEJNÝ FOTBAL

Fotbal je sportem mnoha tváří. **Když se řekne fotbal, každý si vybaví něco jiného.** Škvára, odřená kolena, hadráky a meruna z Lídlu. Víkendy promrhané na mistráku, kde se za celý zápas nedotknu balónu. Hodně gelu, simulantů a nudy. Hodiny před televizí na gauči s lahváčem v ruce. Miliardové honoráře, mafie, nacionalismus, rasismus a náckové. Během následujících týdnů se bude o fotbale hodně mluvit. Konec června a začátek července pohltí pompézní estráda zvaná Mistrovství světa ve fotbale. Rusko bude zaplaveno tunami konfet.

Sport je trochu jako náboženství. Pokud se mu podvolíte, nevede cesta zpět. Honosí se ušlechtilými ideály a úmysly, **v organizované profesionální formě je však živnou půdou pro kupčení, korupci, politikaření, ponižování, zneužívání, zotročování a tak dále**. Neukojitelný hlad kleriků po moci je zhoubou lidstva, neukojitelný hlad fotbalových funkcionářů po penězích je zhoubou sportu. FIFA, Mezinárodní federace fotbalových asociací, je prachsprostá mafie. Česká asociace FAČR jakbysmet.

Šovinistická konzervativní pravice se Zemanem v čele opanovala politickou diskusi. Brojí proti neomarxistickým nevládkám, jež vysávají státní rozpočet. Tedy, s trochou nadsázky, proti lidem, kteří za almužnu vytírají nemohoucím zadky. Lež je to průhledná, přesto občané sedají na lep. **Největší neziskovkou a nejvýkonnějším čerpadlem státních dotací přitom není nikdo jiný než FAČR.** Peltova dynastie nápadně připomíná dynastii Putinovu. Pokud nemůže být kápo oficiálně u kormidla, dosadí si někoho jiného. V českém fotbale lítají miliony vzduchem jako konfety na mistrovství v Rusku, nacházíme se na periferii, proto ty provinční koruny.

FIFA samozřejmě handluje v dolarech a ve švýcarských francích. Fakta se dostanou na světlo, jen když začne někdo mluvit a novinářům to stojí za pozornost. V roce 2012 se provalilo, že prezident FIFA Havelange a funkcionář Teixeira brali úplatky za prodej televizních práv na přenosy z mistrovství světa. Na kontě jim dohromady přistálo přes čtrnáct milionů švýcarských franků. To jde. V roce 2015 bylo obviněno pět marketingových manažerů a devět vysokých funkcionářů FIFA z korupce, vydírání, defraudace a praní špinavých peněz. V této kauze už lítaly na konta stamiliony dolarů. A pomalu se dostáváme k ruskému mistrovství. O pořadatelské zemi bylo rozhodnuto už v roce 2010. Úplatky lítaly ze všech stran, dražby se zúčastnil i David Cameron a princ William, s úsměvem na rtech přesto odcházeli Putinovi bojaři.

Skandál střídá skandál. Vždy, když přijde někdo do čela, děsně se stydí za to, co bylo předtím, a slibuje zářnou čistou budoucnost. Po aféře z roku 2015 nastupuje nový prezident Gianni Infantino. Svůj očistný proslov začíná citoslovcem UF. A je to opravdu hluboké UF, Infantino stojí za korupční aférou UEFA z roku 2015, zase kupčení s autorskými právy, byl pravou rukou Platiniho. Vzduchem zase lítaly miliony švýcarských franků. Prezidentem je dodnes. FIFA má samozřejmě etickou komisi, která čistí světový fotbal od zkorumpovaného zlořádu. Jejím členem byl až do dubna 2016 i Juan Pedro Damiani. Damiani je hvězdou leaku Panama Papers. Spravuje více než 400 anonymních schránkových firem a jeho dlouholetí zákazníci jsou obžalováni v procesu s FIFA z roku 2015. Pere prachy ve velkém, bavíme se o miliardách dolarů, a Panama Papers dokládají, že to dělá už od roku 1998. Inu, co dodat, **Babiš je proti FIFA rohlíkový zlodějíček**.

Funkcionáři FIFA tak jezdí už osm let do Ruska na bankety kontrolovat modernizaci stadionů. Šampus teče proudem a kaviár se nabírá lopatama. Vladimirovič se má od nich co učit. Jak učinit ze své fašoidní kleptokracie něco tak populárního, nablýskaného a úspěšného, jako jsou klání organizovaná FIFA? Fifáci se naopak můžou naučit, kterak efektivně odstraňovat kverulanty.

Zanechme už toho hnoje, škoda papíru. Anarchisté, antiautoritáři a antifašisté všech ras a pohlaví remcají, nereformují a budují nový svět na troskách starého. Turnaje ve fotbale proti rasismu všichni známe a rádi si užíváme soudržné atmosféry a netržního sportu. Nabírají i mezinárodní masovou podobu. Jednou z nich je antirasistický šampionát Antira. Letos už má odkopáno. Jako každý sudý rok se stal jeho dějištěm Hamburk, svatostánek klubu Sankt Pauli. **Chuďasové z vykřičené čtvrti vyhlásili bohatým klubům válku.** V roce 2006 se tu dokonce konal FIFI Wild Cup, turnaj pro reprezentace neuznávaných zemí, které nejsou členy FIFA. **Antira je však o něčem jiném. V době renesance pokryteckého šovinistického konzervatismu vítá lidi zbídačené válkou a kleptokratům z FIFA a Putinovým bojarům ukazuje vztyčený prostředníček.** Součástí programu byla tour po stopách uprchlíků, kde a za jakých podmínek jsou ubytováváni a zaměstnáváni. V pátek se promítala Liga Terezin, dokument o turnajích v Terezíně za nacistické okupace. V sobotu se dvě hodiny diskutovalo o fašounech hipsterech identitářích. Nakonec nesměl chybět obávaný pyro-pochod. Turnaje se zúčastnilo více než třicet týmů, antifa hools z Minsku, Londýna, Manchesteru, Brém, Kodaně, Montrealu, Bergama, Lipska, Düsseldorfu, Janova, Mnichova, Berlína, Darmstadtu, Frankfurtu, Lutychu, Vídně, Savony, Bristolu, Leedsu, Marseille, Moskvy, Vilniusu, La Coruñi, Atén, Mexico City, Istanbulu a samozřejmě děvčata a gangsteři z Trenčína.

V Hamburku ovšem nechybělo ani zastoupení ze zdejších lokálů. Třebaže baroví povaleči ostudu neudělali, **svoboda, rovnost a kopec zábavy, to je, oč tu běží**. Antira je pro každého se srdcem na levém místě, **vrací se ke kořenům fotbalu, který býval sportem dělnické třídy, a brojí proti zkurvenému byznysu**. Liché ročníky se konají v exotických krajích. Tak se snad brzy dočkáme a antifašističtí chuligáni z celého světa zkypří i československou škváru.

Ať žije anarchie a fotbal!

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK

číslo 118
srpen 2018

vydává Nakladatelství Anarchistické federace
www.afed.cz // afed@afed.cz

ZKOUŠKA SIRÉN

V srpnu se změnil standardní termín zkoušky sirén – houkaly v pravé poledne, ale nejen první středu v měsíci, nýbrž i druhou. Vlastně ne, 8. 8. šlo o státní poctu třem mrtvým. Ne, nebyl to projev účasti se smrtí dvou utonulých dětí, o které se ve stejné době psalo v médiích, a nepatřil ani dělníkovi, kterého při práci na dálnici zabilo projíždějící auto. Šlo o jiné tři mrtvé, kteří z hlediska pracovního práva v podstatě podlehli pracovnímu úrazu. Vojáky, kteří byli zabiti dřív, než stihli zabít někoho jiného.

Vox populi jako poslušné stádo sekunduje státní propagandě, která z principu musí oslavovat a heroizovat ty, kteří silou chrání mocenský a systémový status quo. **Státu nejde o lidský život, ale o symbol nedotknutelného institucionalizovaného násilí.** Lid je dojatý, pořádá peněžní sbírky pro rodiny padlých, nenávidí nepřítele, který smrt hrdinů způsobil. Litovat něčí smrti je naprosto v pořádku, každý lidský život je nenahraditelný. I život dělníka i život sedmiletého dítěte. Jak se tedy stane, že dojatý populus pláče nad mrtvým žoldákem a současně se sprostým cynismem komentuje smrt dítěte jiné národnosti a ignoruje smrt obyčejného manuálně pracujícího? Na úkor jiných a jinakosti vytěsňuje realitu vlastního osobního, sociálního a společenského neúspěchu, nicotnosti a bezvýznamnosti, komplex příslušníka „národa“, který se musí přilepit k nějakému hegemonovi, aby byl vůbec brán na zřetel. Vidí nejdál sousedovi do talíře a díky tomu ještě může mít nějaké ego. Ideální občan – z hlediska těch, kteří tu určují pravidla toho, co se smí a co ne.

Policie pátrá po údajných extremistech, kteří vylepují letáčky znevažující hrdinství našich padlých vojínů. Policie hrozí pokutou podvratníkům, kteří si na oblečení připnou placku s přeškrtnutým háknkrajcem. Všichni tihle „extremisté“ podle policajtů propagují terorismus a hnutí směřující k potlačení práv a svobod člověka, a je jedno, když ve skutečnosti propagují úplný opak. Na tom policejně úřednímu šimlovi pramálo záleží. Stejně jako **na faktech pramálo záleží všelijakým nahnědlým populistům**, kteří, jak se zdá, jsou tím populárnější, čím víc pravdu překroutí, nebo bezostyšně lžou.

Opravdu je tak nepochopitelné, jak státní propaganda funguje? Všichni jsou extremisté. Až na ty slušné lidi (není divu, že pod takovým označením vystupuje banda brněnských neonacistických násilníků za klerofašistického povzbuzování kardinála Dominika Duky), xenofoby, rasisty a zrůdy, co poměřují život a smrt podle majetku, postavení, vzhledu. Čímpak a jak dlouho se ještě tihle „vzorní občané“ budou lišit od ukrajinských nácků, kteří pořádají krvavé pogromy na Romy? Od slovenských nácků, kteří si cvičí boj s nožem i na místních Indech nebo Filipíncích? Od německých nácků z Národněsocialistického podzemí, vraždících Turky a Řeky?

My ostatní si myslíme, že **každý lidský život je nezadatelné právo**. Opakujme to všude a všem. Je to to nejmenší, co můžeme dělat. Aspoň prozatím. Lidský život je univerzální hodnota a nezáleží na tom, jakou barvu kůže má jeho nositel, nebo co má napsáno v úředních dokumentech coby národnost či státní příslušnost.

Právě proběhla zkouška sirén. A stala se zkouškou zdejší lidskosti. Dopadla hodně divně. Nic na tom nemění fakt, že oproti okolním zemím, jako jsou třeba Polsko a Maďarsko, tu zřejmě máme pořád ještě nakročeno na takový ten malý český „light fašismus“. A je vlastně úplně jedno, jestli mu bude udávat notu zapšklý hradní žurnalistobijec, Pitomio léčící si rasismem své dětské trauma, kdy byl všemi posmíván a odstrkován coby míšenec, nebo další fašizující zhrzenec z Klausovic rodu léčící si taktéž své mindráky šířením bludů a nesnášenlivosti.

Naše sirény by měly znít pořád. Na počest všech těch bezejmenných, kteří umírají při budování kapitalismu, ale i těch, kteří při tom přežívají z ruky do huby, i když pracují mnohem více, než by bylo zdrávo. Na počest obětí rasistického násilí a lhostejnosti, ale i těch, kteří se denně setkávají s nenávistí pramenící z ignorantství, neznalosti a vlastní malosti jejich okolí.

Když totiž nebude dost slyšet náš hlas, tuhle fázi „light fašismu“ hravě překonáme a dostaneme se do pořádných sraček.

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK

číslo 119
září 2018

vydává Nakladatelství Anarchistické federace
www.afed.cz // afed@afed.cz

SVĚT SKRZ POLICEJNÍ HLEDÍ

Tak nám začal školní rok. A někde to fakt mělo šmrnc. V takovém Hradci Králové se na dveřích základek a školek objevily akční plakáty, za které by se žádný Rambo nemusel stydět. Tři neohrožené postavy (zleva doprava) nabízely infuzi od zdravotnice, výraz plný účasti od hasiče a kulku do hlavy od policajta. Policajt je maskovaný a samopalem míří dolů (cílem jsou přece děti). Plakát zval na výchovně-náborovou akci Bezpečné nábřeží. Akci zaštítil hejtman kraje a slíbil, že na ní děti uvidí, jak se správně zachovat v krizových situacích: v dynamických ukázkách pořádková jednotka zasáhne proti skupině protestujících. Zasahovala. Impozantní podívaná. Kdo se zachoval správně, stál na stejné straně jako samopalníci a držel jim palce, když klečeli na zneškodněných protestujících. Škoda, že se tu dynamicky neukázaly i proslulé sedmimilionové urňácké vozy s černou lebkou, která se vám obtiskne na tvář, když vás auto přižehlí k vozovce. Paní učitelky a školáčci si mohli taky pohladit policejní zbraně, když **odkývali poučení, že policie je dobrá a demonstrant zlý**, že nejbezpečnější pro život je sedět doma a v ulicích nechat ozbrojené policejní kukláče. **Dobrý občan nemá zapotřebí protestovat, milé děti.** Máme přece už ten antikomunistický kapitalismus.

Máme nejmenší možné zlo. Takže protestovat a demonstrovat se u nás trochu může. Ze zákona je dnes povinné protestní akci jen oznámit, ne čekat na její milostivé povolení, ale existuje samozřejmě spousta vágních důvodů, proč ji úřady můžou zakázat nebo policajti pendrekem rozpustit. **Prostě normálka jako za každého jiného režimu.** O to větší je fraška vzývání historických veřejných protestů, které byly samozřejmě ve své době protizákonné, protivládní. **Zákon přece vždycky chrání nastolenou mocenskou kliku a její pravdy.** Jen represe v jejich jménu jsou někdy fatální a někdy spíš jen formální.

Už symbol svobodomyslnosti filozof Henry David Thoreau kdysi apeloval na to, abychom byli ve střehu, když **se mocní snaží postavit zákon nad naše lidství**. „Žádný stát nebude nikdy zcela svobodný a osvícený, dokud neuzná jednotlivce jako vyšší a nezávislou moc, z níž pramení veškerá státní moc a autorita, a nebude s ním podle toho jednat," napsal v proslulém eseji *Občanská neposlušnost*.

Jenže namísto výchovy k vytváření si vlastního úsudku, svobodného postoje a přirozené nedůvěry k držitelům moci **jsou naše ratolesti vedeny k „občanské poslušnosti"**. Hlavičky na ministerstvu vnitra asi usoudily, že když se člověk již jako děcko podívá na demonstranta, nebo alespoň figuranta, co ho nahrazuje, skrze hledí policejní zbraně, jistě si pak v dospělosti na tento okamžik vzpomene a přejdou ho rychle roupy. **Nebude pak tak ochotný vyjít do ulic a bít se za zvýšení svého mizerného platu**, který ho jen taktak drží nad dluhovou pastí. Nebude v ulicích poukazovat na exekutorské praktiky či na prohlubující se klimatickou krizi. A hlavně **nebude zpochybňovat svátost policejních zbraní** namířených na jeho kolegy a sousedy.

Podle represivních složek je třeba, aby byl občan poslušný a uposlechl jejich výzev, ať jsou jakkoli nesmyslné, svévolné, a dokonce i protizákonné. **Jako občanská ctnost je pak politiky, hájícími „právo a pořádek", preferována přizpůsobivost.** V opačném případě se zařadíte mezi tzv. nepřizpůsobivé, což je stigma, které vás nadosmrti, včetně vašich potomků, odsuzuje k životu na okraji společnosti a činí z vás domnělé původce většiny společenských problémů, a tím pádem i skvělý terč nenávisti všech „přizpůsobivých". **A na okraji to není žádná sranda:** jejich děti budou mít zakázáno kamarádit s vašimi dětmi, na poště se vám budou za zády posmívat a na ulici na vás budou vzorní přizpůsobení vyplazovat jazyk. Aspoň v bezpečném Hradci už lze tyhle nadějné výsledky zaznamenat.

Pokud chcete, aby vaše děti byly poslušnými a přizpůsobivými loutkami, umožněte jim návštěvu podobných policejních prezentací, aby věděly, co na ně v budoucnu čeká, když vybočí z řady.

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK

číslo 120
říjen 2018

vydává Nakladatelství Anarchistické federace
www.afed.cz // afed@afed.cz

TŘIKRÁT SLÁVA

Šlechetná záchrana

Tak jsme se dočkali. Do studené deštivé tmy vybuchovaly barevné gejzíry ohňostrojů, dojatí řečníci se nebáli velkými slovy uctít velký den. Stát měl svátek. Veliké narozeniny. Zvony ve věžích starobylých kostelíků se samy rozezvučely. Určitě zvony těch dřevěných kostelíků, které se kdysi v republice daly do pohybu. Z tichých karpatských hor putovaly ve třicátých letech někdy do veřejných městských sadů, jindy do soukromých zahrad, aby mohly v Česku připomínat „občanskou povinnost za všech okolností zachrániti a udržeti nejdražší statky celého národa“. Zachraňovalo se tehdy na nejvýchodnějším území mladé republiky o sto šest. Kdo uměl kšeftovat (továrník) nebo měl vliv (poslanec), zachránil architektonický skvost z rukou zaostalých obyvatel Podkarpatské Rusi. Není divu, že se 28. října řečnilo i u tohoto zlata konkvisty po česku. A mladá republika se o Rusíny vůbec pečlivě starala: postavila v kolonii nové četnické stanice a zajistila pravidelnou přítomnost exekutorů.

Pokrok vědění

Oslavenec stát měl podobu různých režimů, než se dožil letošní stovky. Překonal však všechny ty nespravedlnosti, protože jeho občané se nikdy nedrželi v ústraní a nečekali, až se všechno přežene, s vědomím, že se to přehnat musí. Nenechávali volné pole průběhu událostí a vždy zasahovali do běhu věcí tím nejstatečnějším odbojem. A pokrok se dostavil. Velikým pokrokem, který je třeba oslavovat nejen dnes, je například takové vědecké měření nerovnosti. Štvavá média třeba těsně před výročím napíšou: „Státu se nedaří zmenšovat ve veřejném sektoru propast mezi výdělky žen a mužů. Rozdíly se naopak ještě prohlubují.“ Klidně zapomenou dodat, že nerovnost v platech mužů a žen za stejnou práci tu byla i za prohnilého minulého režimu a jako kouli na noze ji chudák stát musí ještě stále vláčet s sebou. Kde bychom za těch třicet posledních let mohli být, kdyby nám v tom čtyřicet let totality nebránilo! A stejně už máme v rukou tu nejúčinnější zbraň: expertní týmy, ba celá ministerstva třímají statistiky a píšou projekty. Díky nim dnes už víme, že jde o genderovou segregaci, podpořenou tržním tabu uvaleným na hlasité vyslovení výše mzdy nebo urputným stereotypním podhodnocováním ženské práce. Společnost, která takhle umí popsat svoje fungování, ta nezahyne.

Až do dna

A do třetice už to chce přípitek. Stačí pitná voda prima jakosti. Není nutně třeba klasikův SRK (= nejprve slivovice, rum, kontušovka, následně svornost, rovnost, kamarádství). A tímto přípitkem oslavme náš nejdůležitější současný trend – konzum pod práporem ekologie. Dnes už nestačí v souladu s přírodou požívat zeleninu a mít řídkou stolici. Dnes státoprávník i radikál volá po třídění odpadů, snížení znečišťování, omezení užívání PET lahví. Neplaťme za vodu v plastu, plaťme za vodu z automatu! Kdo by nechtěl takhle jednoduchou a levnou cestou šetřit naši planetu? Některé automaty sice používají také nádoby z polyethylentereftalátu – ale zase úplně zrušit kulturní odkaz Coca-Coly (která začala petky používat jako první na světě) by byl krokem zpátky. Civilizace pokročí dál, jen když bude úspěšně poháněna všeobecným konzumem. A toho lze dosáhnout i bez petek. Ty byly sice velkým hnacím motorem už v devadesátkách, protože kohoutková voda prodávaná v petkách přišla asi stopadesátkrát dráž, ale díky automatům na pitnou vodu by ani do budoucna ekonomika oslabit neměla. Testy už prokázaly, že ani umístění automatu těsně vedle kohoutku s pitnou vodou konzumenty nezmate. Stejně jako se nenechali zmást tím, že pitná voda z našich veřejných vodovodů je přísně kontrolovaná, levnější a nevozí se nikam v kamionech. Zbavme se už toho reliktu minulosti, toho komunistického výdobytku mít všude dostupnou pitnou vodu z kohoutku, jejíž kvalita je i mezinárodně uznávaná. Mnoho vyspělých kapitalistických zemí takovou blbost nemá.

Na zdraví!

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK

číslo 121
listopad 2018

vydává Nakladatelství Anarchistické federace
www.afed.cz // afed@afed.cz

VELKÝ SAMETOVÝ PODVOD

Tento měsíc uplyne 29 let od demonstrace, která na Den studentů vyvrcholila násilný zákrokem policejních složek. Tato událost odstartovala rychlý proces ukončení „vlády jedné strany“, tedy konec čtyřicetileté mocenské hegemonie komunistické strany. Ke studentům se záhy přidaly disidentské kruhy a velká část kulturních pracovníků. Zlom však nastal, když zaznělo také volání pracujících po změně společenských poměrů.

V nadnárodním kontextu pak bylo Československo se svou „sametovou revolucí“ jednou z posledních zemí ve východní Evropě, kde docházelo k uzavírání jedné kapitoly dějin. Šlo vlastně o revoluční vystoupení, ve kterém už nebylo co riskovat, a tak nebylo těžké, aby se zaplnila letenská pláň lidmi, které už žádná policejní síla neobtěžovala, a aby ještě komunistický parlament zvolil do konce roku 1989 za prezidenta Václava Havla.

Sedmnáctý listopad tak nabyl nového významu a je dodnes citlivým datem. Citlivým proto, že není vnímán všemi stejně. **Jedni si dokázali nabytou svobodu užít, jiným nic významného vlastně nepřinesla a další se oddávají nesmyslné nostalgii po minulých časech.**

Pokud se stručně ohlédneme za tím, co následovalo až do dnešních dnů, není moc důvodů k radosti. To ale nic nemění na tom, že minulý režim byl nesvobodný, autoritářský a ve svých stalinistických počátcích také vražedný. I když se v průběhu doby proměňoval a v šedesátých letech budil novou naději po lepším socialismu, není důvod proč nad jeho pádem tesknit.

Ač nikdo na začátku nevolal po restauraci kapitalismu, naordinovali nám ho obdivovatelé nejasociálnějších postav té doby, jako byli Reagan či Thatcherová, poměrně rychle. Ač jsme si naivně mysleli, že jsme se vymanili z ideologických pout, na ruce i nohy nám nasadili okovy ještě pevnější a mnohem důmyslnější. Neoliberální ideologie, která se na Západě prosazovala od sedmdesátých let, dominovala následujícímu dvacetiletí i u nás. **Klausova pravicová parta nám předvedla zhasínací privatizaci, během níž se úzká skupina bývalých kádrů a veksláků slušně napakovala.** Jestli někdo nostalgicky vzpomíná na devadesátá léta s Havlem, neměl by zapomenout, že právě to byla doba, kdy si tvořili lidé jako Babiš svá ekonomická impéria. A byl to Havel, který se stal ještě v roce 1989 personifikovaným vítězem společenského obratu, aby záhy sehrával roli užitečného idiota, jenž celému tomu rozkrádání, pardon, budování kapitalismu, poskytl morální záštitu. A zatímco se část společnosti opájela iluzí vítězství pravdy a lásky, **skutečnými vítězi se stali ti s nejostřejšími lokty, kteří před sebou válcují vše, co brání navyšování jejich zisků**. A i když Klause na postu premiéra vystřídal rádobysociálnědemokratický Zeman, nic se nezměnilo na neoliberální linii, která zavedla společnost tam, kde je.

Pokud zvedneme hlavu z domácího hnojníku a rozhlédneme se po světě, zjistíme, že jsme nebyli žádnou výjimkou. **Neoliberální ideologie a bezohledná praxe volného trhu řádily všude** a byla to dnes umírající parlamentní levice, která na tom měla svůj lví podíl. Navíc onen volný trh, jehož neviditelná ruka nám vybrala z kapes, co se dalo, aby to přemístila do kapes korporací a spekulantů zapsaných v daňových rájích, je volný právě jen pro ty nejbohatší a nejmocnější.

Mnozí se v roce 1989 ohlíželi zpět k nadějím z osmašedesátého, chtěli se zbavit vlády jedné strany a zasadit se o socialistické Československo s lidskou tváří. Ti zaplakali asi nejvíc, Československo se rozpadlo, socialismus se stal díky pravičáckým kampaním sprostým slovem a **lidskou tvář vám stát, jeho instituce a jimi ochraňovaný kapitál ukážou, jen když si to můžete dovolit**. A to skoro nikdo z nás nemůže.

Co nám zbylo po těch letech? Staletí nenáviděná katolická církev dostala zpátky to, co za ta staletí z lidu vydřela. Z práce se nestalo poslání, ale přežívání, když mnoha lidem není schopna zajistit pokrytí základních potřeb. A když ji nemáte, stáváte se objektem šikany a nenávisti, stejně jako když máte jinou barvu pleti nebo prcháte z oblastí postižených válkou či bídou. A kolik lidí už okusilo nevybíravé exekutorské praktiky? A co průběh klimatické krize, který ukazuje, že jsme na tom celoplanetárně hůř, než předpokládaly i ty nejhorší scénáře. Žádné potřebné kroky ale nepřichází. Namísto snižování produkce metanu a oxidu uhličitého dál běží naplno konzumní mašinerie, má se rozšířit důl Bílina a policie nahání aktivisty demonstrující v terénu za klimatickou spravedlnost. Rasismus a nacionalismus, které už dávno měly být na smetišti dějin, zažívají renesanci a legitimizaci z nejvyšších míst. Není divu, vždyť právě tyto nástroje byly vždy účinnou zbraní, která měla odvést pozornost od skutečných příčin problémů a poštvat lidi proti sobě, aby se nemohli bránit. A kdyby to nezabralo, je tu militarizující se policie s technologickým a silovým vybavením, vedle kterého jsou mlátičky z Národní třídy směšnými panáky.

Sedmnáctý listopad si zaslouží uctění coby postavení se nenáviděnému režimu. Jenže revoluce příznačně požrala své děti. My anarchisté a anarchistky však **nehodláme rezignovat tváří v tvář současnému nelichotivému vývoji a smířit se s různými formami autoritářství, diskriminace a vykořisťování**.

ANARCHISTICKÝ MĚSÍČNÍK

číslo 122
prosinec 2018

vydává Nakladatelství Anarchistické federace
www.afed.cz // afed@afed.cz

KLINIKA JE NAŠE

Autonomní sociální centrum Klinika nacházející se na pražském Žižkově v poslední době opět vzbudilo mediální pozornost v souvislosti s rozhodnutím Nejvyššího soudu o vyklizení. Poté, co byla kolektivu Kliniky zamítnuta i ústavní stížnost, začali se její odpůrci radovat, že ty smažky, co si dovolily okupovat budovu takřka uprostřed Prahy a ještě se o ni soudit, půjdou už konečně do kopru a přestanou slušné občany obtěžovat svou přítomností. Liberální levičáky, kteří na Kliniku zavítají jednou za uherský rok, zase zachvátila panika. Média soutěžila o to, kdo napíše článek s debilnějším titulkem a odéesácký guru na Praze 3 Alexander Bellu si pohvizdoval ve své sauně, s kterou obsadil část domu bez svolení ostatních vlastníků.

„Problém" ovšem nastal v okamžiku, kdy vyšlo najevo, že **lidé z Kliniky se nehodlají jen tak vzdát** a začali o objektu vyjednávat s vlastníkem, SŽDC. To přispělo ke všeobecnému zmatení a rozhořčení pravicových politiků a ideologických obhájců nedotknutelnosti soukromého vlastnictví, ať to stojí, co to stojí. Co když přece jen zůstanou?

Klinika nedávno oslavila čtyři roky úspěšného fungování. Oslavy byly velkolepé. Dorazili jak lidé, kteří se kolem autonomního centra pohybují od začátku, tak ti, kteří se s něčím podobným setkali poprvé.

Od té doby, co se objekt bývalé plicní kliniky na Žižkově obsadil, **rozvinulo se mnoho projektů, pro které by jinde nebylo místo**. Ať už jde o kolektivní školku MamaTata, komunitní zahrádku, kurzy angličtiny, romštiny, čínštiny či portugalštiny, infoshop Black Books, nebo kurzy sebeobrany a rádio Street Culture nebo novější rádio Tuleň. Na Klinice se také nachází zkušebna pro kapely, galerie a šicí dílna. Dříve se pořádaly i lidové kuchyně a rozdávání jídla lidem bez domova.

Klinika přežila násilné útoky neonacistů, dva pokusy o policejní vyklizení po nahlášení bomby, převod majitele, prohrané soudy, odříznutí od vody, mediální výpady Alexandra Bellu i petiční stánky SPD. I teď, když opět stojí před hrozbou vyklizení, existuje stále ještě naděje.

V Jeseniově ulici se před čtyřmi lety **podařilo vybudovat něco zcela unikátního**. Nejenže kolektiv Kliniky dokázal velmi dobře využít prázdný prostor a vytvořit prostředí, kde se setkávají lidé z různých sociálních vrstev a subkultur s lidmi, kteří se jen stavili po cestě okolo, ale také se tu mohlo odehrát množství kulturních aktivit, ať už jde o koncerty, výstavy a přednášky, nebo promítání a divadelní představení.

V Praze i celé České republice je o místa, jako je Klinika, velká nouze, zatímco **do prázdných budov, kterých jsou města plná, by se všichni lidé bez domova pohodlně vešli třeba třikrát**. Zatímco někteří ohrnují nos nad malbami na omítce autonomního centra, přicházejí lidi o domovy kvůli developerským plánům na „novou a hezkou Prahu" a výdělkům exekučních dravců. Kdyby Klinika nebyla obsazená, dost možná by místo ní už dávno stál ošklivý skleněný kancelářský barák, byty na AirBnB nebo luxusní hotel a nájmy v okolí by zase stouply o desítky procent. Nebo by budova k nevoli obyvatel okolních domů dál chátrala, zanesená hromadami odpadků.

Je potřeba si položit jednu zásadní otázku: Opravdu **potřebujeme další kancly, když místo toho můžeme mít prostory, kde se lidi cítí dobře?** Odpověď je asi jasná.

Zachovat Kliniku a budovat další podobná místa je důležité. Klinika totiž nepatří jen menšině, která na to má peníze. Klinika patří nám všem.

Kde jinde se můžete svobodně projevit a seznámit se se spoustou lidí, které stav současného světa taky sere? **Kde jinde se můžete podílet na vytváření prostoru okolo sebe?** A kde jinde si koneckonců můžete dát pivo za dvacku?